

Р
 образува К.Д. № 3/2005
 Везингил дедото
 седище Л. Нейков
 Насроздам дедото до 10.03.2005
 правосъността на и др.
 18.02.2005

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СОФИЯ

И С К А Н Е

от група народни представители за установяване на противоконституционност на Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България (Д.В.,бр.11/1.II.2005 г.)

По чл. 149, ал.1, т. 2 от Конституцията на Република България

Господа конституционни съдии,

Народното събрание прие Закон за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България (обн., ДВ, бр. 12 от 2000 г., изм., бр. 111 от 2001 г., бр. 24 и 70 от 2004 г.) . С него се дават права на министъра на външните работи, които са в правомощията на други конституционни органи.

В § 1 (чл. 8, ал. 3) се казва: “(3) Съюзнически военен или подводен военен кораб може да влезе във вътрешните морски води и да посети откритите пристанища и рейдове с **разрешение на министъра на външните работи**, когато това се извършва с цел учение, обучение, посещения на добра

воля, както и в изпълнение на други съюзнически задължения от мирен характер.”

Със същото съдържание е и текстът на § 4 (чл. 72, ал. 7) относно посещенията на военни кораби на крайдунавски страни в български пристанища и рейдове по река Дунав.

Това означава, че министърът на външните работи **еднолично** ще разрешава на чужди военни кораби, включително и подводници, да се базират на българска територия (“вътрешните морски води”, “открити пристанища” и “рейдове”). Съгласуването с министрите на отбраната, вътрешните работи и на транспорта и съобщенията, както и уведомяването на Министерския съвет нямат юридическа стойност, обвързваща министъра на външните работи (§ 1, ал. 4 и 5 и § 4, ал. 8 и 9). Правно значение има едноличното разрешение на министъра на външните работи, като актът на министъра не подлежи на контрол, включително и съдебен контрол (чл. 7, т. 2, ЗВАС). Недопустимо от конституционна гледна точка е да се дават такива безконтролни права на едно лице, пък било то и министър на външните работи. Трябва да имаме предвид и факта, че министърът на външните работи обикновено е в чужбина и de facto тези разрешения ще се дават от негов заместник.

Въпросът за посещението на чужди военни кораби в български пристанища и териториални води не е технически, а засяга суверенитета и националната сигурност на България. Един военен кораб (надводен или подводен) може да притежава огромна военна мощ (самолетоносачи, ракетоносци от различни класове и т.н.). Даден кораб може да надхвърля военната мощ на нашата армия. Такъв кораб може да бъде въоръжен не само с конвенционално оръжие, но и с ядрени и други оръжия за масово унищожаване и да предприема действия от българска територия спрямо други държави.

Този “съюзнически военен или подводен военен кораб”, **изпълнява заповеди на командването на чужда държава**, макар и да се намира на българска територия. **Командването на този чужд военен кораб не изпълнява заповеди и разпореждания на българските власти, а заповедите на командването на чужда държава под чийто флаг плава.** Със Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България тези сложни въпроси, които в даден момент могат да се отнасят до съдбата на държавата се

разрешават еднолично от министъра на външните работи. Затова ние предложихме такива разрешение да се дават от Министерския съвет, който незабавно да уведомява Народното събрание (Бългaрия е парламентарна република, чл. 1 К).

В § 5 се дава много широко понятие за “съюзнически кораб”. Република България има десетки договори с други държави, които в своите клаузи имат “военен или политически характер”. Нашето предложение, което беше отхвърлено е: “Съюзнически кораб” е всеки военен кораб, който изпълнява възложени му задачи от командването на НАТО”. България е член на НАТО, участва в неговите военни структури, това са нашите съюзници във военната област. Не може да се определя като “съюзнически кораб” на чужда държава извън членките на НАТО и чиито военни части не са под командването на тази организация.

В чл. 32, т. 5 от Закона за отбраната и въоръжените сили е казано, че Министерският съвет “разрешава пребиваването на чужди войски на територията на страната или преминаването им през нея, когато изпълняват задачи с мирен (невоенен) характер, освен ако в закон не е предвидено друго” (вж. и чл. 32, т. 5а). Този закон урежда обществените отношения “свързани с отбраната и въоръжените сили на Република България” (чл. 1) . Недопустимо е в този специален устройствен закон, където са дадени правомощията на отделните държавни органи (Народно събрание, Президент, Министерски съвет, Министерство на отбраната и т.н.) да е посочено, че правителството е компетентно да даде разрешение за пребиваването на чужди, включително и съюзнически войски, а в Закона за изменение и допълнение на закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанища това да става еднолично от министъра на външните работи. България е правова държава (чл. 4 К) и трябва да има съгласуваност, а не противоречие между нормативните актове.

България е парламентарна република и Народното събрание има определени правомощия в тази насока. В чл. 85, т. 11 К казва, че Народното събрание разрешава “пребиваването на чужди войски на територията на страната или преминаването им през нея”. Известни са ни Р. № 6/22.IV.1999 г. ; Р. №1/4.II.2003 г. на КС, относно тълкуването на този текст. Но чрез Закона за изменение и допълнение на

Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България всъщност се заобикаля чл. 84, т. 11 К и решения на КС, като се дава недопустимо широко тълкуване на понятието "съюзнически кораб".

В чл. 105, ал. 1 К е записано че **"Министерският съвет ръководи и осъществява вътрешната и външната политика на страната в съответствие с Конституцията и законите"**, а в ал. 2, че **"Министерският съвет осигурява обществения ред и националната сигурност и осъществява общото ръководство на държавната администрация и на Въоръжените сили."**

Според основния ни закон **Министерският съвет осъществява и ръководи вътрешната и външната политика, а не министъра на външните работи.**

По Конституция **Министерският съвет осигурява обществения ред и националната ни сигурност, а не министърът на външните работи.**

По Конституция **"президентът е върховен главнокомандващ на Въоръжените сили"** и **"възглавява Консултативния съвет за национална сигурност"** (чл. 100 К), **а не министърът на външните работи.**

В същност чрез Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България, **министърът на външните работи изземва функциите на Народното събрание, президента и Министерския съвет и еднолично решава кои военни кораби с какво въоръжение и за колко време могат да бъдат на българска територия. И още веднъж трябва да кажем - тези кораби са под командването на чужда държава.**

Господа конституционни съдии,

Моля на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията да обявите § 1, § 4; § 5, а с това и целия Закона за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България за противоконституционен, тъй като противоречи на принципите на основния закон, както

и на чл. 1, ал. 1; чл. 4; чл. 84, т.11; чл. 100 и чл. 105 от Конституцията.

Да се конституират като страни: Президентът на Република България, Министерският съвет, министърът на отбраната, министърът на външните работи, както и парламентарните групи в 39-то Народно събрание.

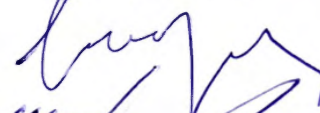
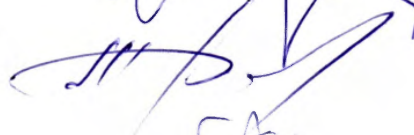
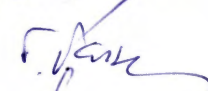

Прилагаме:

1. Проектозакон за изменение и допълнение на Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България, вх. № 402-01-29/29.06.2004 г.; , вн. МС;
2. Проект за второ гласуване на Комисията по транспорт и телекомуникации, вх. 453-19-46/29.10.2004 г.
3. Стенографски протоколи от 23.09.2004 г. и 20.01.2005 год. при приемането на закона.

Подписи:

1. Любен Корневов - Л. Корневов
2. Сергей Стахишев - С. Стахишев
3. Александър Дрегорев - А. Дрегорев
4. Ливко Атанасов - Л. Атанасов
5. Любен Георг. Нейков - Л. Нейков
6. Елими Маскарва - Е. Маскарва
7. Михаил Миков - М. Миков
8. Крумчо Пенков - К. Пенков
9. Марианка Сахова - М. Сахова
10. Бойко Радоев - Б. Радоев
11. Георги Юрков - Г. Юрков
12. Асен Тараузов - А. Тараузов
13. Атанасе Панаузов - А. Панаузов
14. Георги Анастасов - Г. Анастасов
15. Яким Стоилов - Я. Стоилов

- 16. Дмитрий Доринин
- 17. Денно С. Дорчева
- 18. Анакака Тенева
- 19. Дмитрий Сороков
- 20. Ирина Давидовна
- 21. Елена Давидовна
- 22. Людмила Иванова
- 23. Елена Давидовна
- 24. Мария Терентьевна
- 25. Стефан Давидов
- 26. Тодор Боячев
- 27. Елена Христова
- 28. Огнян Самарев
- 29. Станко Манков
- 30. Румен Овчаров
- 31. Елена Керемиджия
- 32. Елена
- 33. Петър Петров
- 34. Бойка Великов
- 35. Александър Ставров
- 36. Людмила Петрова
- 37. Христо Райков
- 38. Васил Кочев
- 39. Радомир Цветков
- 40. Васил Петров
- 41. Ангел Иванов
- 42. Ангел Иванов

- 43. Метер Душтров
- 44. Гюльке Рамсет
- 45. Теоры Босфисов
- 46. Гинго Ганел
- 47. Инесса Ортисе
- 48. Руман Кесков